

hvor de bo, og saa kunne de ikke aflægge saadanne Familiebesøg paa en enkelt Dag, men maa benytte 2 eller 3 Dage dertil.

Medens jeg nævner Baneforholdene, kunde jeg have Lyst til at gøre en Henstilling i Tilslutning til, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (Jensen-Knudstrup) nævnede forleden Dag om Viborg—Herningbanen. Jeg kan fuldt ud slutte mig til hans Betragtninger, men jeg mener, at for denne Bane have vi en Lov, og at man selvfølgelig vil tage fat paa den, saa snart Tid og Omstændigheder tillade det. Jeg kan imidlertid i denne Forbindelse ikke undlade at drage Opmærksomheden hen paa et andet Banespørgsmaal der, som blev skubbet til Side, den Gang baade Holstebro—Herning og Langaa—Silkeborgbanen bleve vedtagne, nemlig Stykket fra Herning til Give. I sin Tid var hele Linien fra Holstebro til Vejle oppe som privat, men det blev den Gang fra Regeringens Side netop hindret, saa at vi kun kom til Give. Og ved sidste Behandling, da vi vedtog de Love, jeg nys nævnede, vide vi alle, at det var vedtaget her i Tinget, at Holstebrolinien skulde gaa til Give, og altsaa Banen fortsættes helt igennem, det var kun i sidste Øjeblik ved forskellige Kombinationer, at den gik ud. Jeg skulde derfor ønske at henlede Opmærksomheden paa den og haaber ogsaa, at denne Linie ikke maa blive glemt, men maa komme med, saa snart der i det hele taget kan være Tale om at faa ny Baneanlæg her i Landet.

Endelig har jeg en Sag, som ligger mig stærkest paa Sinde af dem alle. Den henhører under den højtærede Landbrugsminister og vedrører jydsk Husmandsforening. Det er en Sag, jeg har talt gentagne Gange om her i Salen i Aarenes Løb, og jeg behøver derfor ikke at sige mange Ord derom. Jeg er sikker paa, at de fleste af Medlemmerne ere paa det rene med, at de Folk, der her er Tale om, og som jo have sluttet sig sammen for paa deres gamle Dage at holde sig fri for at falde det offentlige til Byrde og som gennemgaaende ere fattige Folk, fortjene, at der vises dem den stærkeste Støtte, der med Rimelighed kan gives dem i Forhold til, hvad de selv yde til dette Formaalets Fremme. Jeg maa ogsaa paa deres Vegne takke saavel den højtærede Regering som Tinget her og Tinget ovenover for, at de i Aarenes Løb have været villige til at støtte den paagældende Forening med mindre Beløb. Men nu er Forholdet saaledes, at de trænge til mere, og

jeg skal med nogle faa Tal antyde, hvordan det er gaaet, og hvorved det vil kunne ses, at de have nogen Føje til at forlange en større Understøttelse. Først skal jeg bemærke, at Foreningen stiftedes 1883, og at den tog den meget fornuftige Beslutning, at alle de Penge, den selv hidrog til Foreningen, skulde henlægges i 10 Aar for at danne en Stamkapital, der kunde være til Støde, naar man begyndte med Understøttelserne. Dem begyndte vi med i 1894. Det første Aar udbetaltes der 1610 Kr., det næste Aar 2,176 Kr. og saa stigende op efter indtil i Aaret 1900, hvor der var 8,804 Kr., i 1901, hvor der var 12,200 Kr., i 1902, hvor der var 15,618 Kr., og efter de Beregninger, vi kunne anstille, vil der, forudsat at alle de Medlemmer, som ere nydelsesberettigede Medlemmer til næste Aar, ville leve — det vil maaske ikke være Tilfældet med dem alle men med de allerfleste af dem — blive at udbetale en Alderdomshjælp næste Aar paa 18,032 Kr. Det er ret betydelige Summer, som Foreningen har udredet i disse Aar. Foruden dette have de en Begravelseskasse, som er knyttet til denne Alderdomsunderstøttelsesforening, og som i Aarenes Løb har udbetalt 100 Kr. ved hvert Dødsfald. Det have de udelukkende betalt af deres eget Tilskud. I det Aar, hvor det var lavest, var det 4,500 Kr., og i Aarene 1894—1902 var det i det Aar, det var højest, 8,500 Kr. Hjælpen udbetales paa den Maade, at der gives 16 Kr. for hvert 55aarigt Medlem, der har staaet i Foreningen i 10 Aar, og 24 Kr. for hvert understøttelsesberettiget Medlem, som er 55 Aar og har staaet i Foreningen i 15 Aar, og som jeg nævnte før, udbetales Begravelseshjælpen med 100 Kr. for hvert Dødsfald. Nu have vi som nævnt senere faaet offentlig Understøttelse af Statskassen. Først fik vi i nogle Aar 500 Kr., siden, da vi første Gang begyndte med at dele Alderdomshjælp ud, blev det forhøjet til 1,500 Kr. og er senere forhøjet til 4,000 Kr., men som de se, er det meget lidt i Forhold til den stigende Hjælp, vi maa yde Aar efter Aar, og vi kunne dog ikke godt gaa ned med de smaa Hjælpesummer, jeg har nævnt, og som vi nu yde. Derfor mente vi, at vi havde nogen Grund til at vente at finde et lydhørt Øre, naar vi nu ønske en Forhøjelse. Vi have derfor indsendt et Andragende til den højtærede Landbrugsminister, hvorunder dette sorterer, og vi haabe, at det maa blive velviligt modtaget af ham og af den høje Rigsdag. Jeg skal blot oplæse en enkelt Sætning af dette Andragende for derved at